

Hồi Thứ Tám

ÔN SÁT BỔNG HIỆN HÌNH

Nói về Lữ Tử Thu cặp Cừu Cốc chạy nhanh một hơi xuyên qua một cánh rừng rậm, vào một ngôi miếu xiêu đổ đặt chằng nằm xuống, định đưa tay tháo lấy thanh thần kiếm bên hông Cừu Cốc.

Bổng ngoài cửa có tiếng cười sang sảng như thanh la:

– Lữ Tử Thu không ngờ chúng ta lại gặp nhau.

Họ Lữ giật mình ngược đầu nhìn lên, quả thật Khất Tiên đang ung dung bước vào. Ông ta trầm ngâm:

– Dù cho có ai đến đi nữa, ta cũng phải đoạt lấy thanh kiếm rồi sau hãy hay.

Nghi thế ông lại ra tay định tháo lấy thanh kiếm nhưng không còn kịp nữa. Từ Thanh Thu cũng đã đuổi đến ngay lúc ấy. Nàng thấy tình thế quá cấp bách, không cần gạn hỏi, liền xuất chưởng công ngay vào người của Tử Thu.

Đôi bàn tay ngọc trông qua thật mảnh khảnh nhưng chưởng phong quá mạnh mẽ. Ba chiêu công tới của nàng đều nhắm ngay các yếu huyệt của Tử Thu, nếu ông ta không khôn hồn né tránh, sẽ bị thương ngay lập tức.

Lữ Tử Thu bị bức phải thụt tay lại, nhảy sang bên né tránh. Đang cơn tức giận ông liền vận dụng hết sức lực dồn vào chưởng đánh ra, tưởng đối phương là một cô gái bé nhỏ, thế nào cũng bị đẩy lui dưới tiềm lực cực mạnh này.

Không ngờ ngoài tưởng tượng, không những Từ Thanh Thu không bị đẩy lui, mà còn xuất chưởng đánh ra, khiến ông phải lùi lại mấy bước để né tránh.

Lúc Từ Thanh Thu vừa xuất hiện công đánh Lữ Tử Thu, Khất Tiên có ý lo hộ cho nàng không thể chống cự lại định chuẩn bị bước ra hỗ trợ. Giờ thấy tình hình như thế, khiến ông không khỏi kinh dị, mỗi chiêu mỗi thức của cô gái sử dụng kỳ ảo dị thường, khiến cho Lữ Tử Thu là anh hùng của thời đại cũng phải chịu lui luôn. Càng khiến cho Khất Tiên kinh ngạc thêm là nội lực của cô bé không hề thua sút họ Lữ kia.

Ông trở mặt bảo thầm:

– Không hiểu con nhãi con này là con cái nhà ai mà võ công lại thần kỳ như vậy?

Vì cứ mãi nhìn lối đánh đẹp mắt của Từ Thanh Thu khiến Khất Tiên quên cả việc giải huyệt đạo cho Cừu Cốc.

Bổng lúc ấy phía sau miếu có một bóng người trung niên thư sinh, mặt bịt khăn trắng, trông dáng người như Lữ Tử Thu không khác chút nào. Thân pháp nhẹ

nhàng nhảy đến chỗ nằm của Cừu Cốc, cặp chàng vào nách, rồi lẹ nhẹ nhàng lần ra như một làn khói nhạt.

Khất Tiên thật không hổ là đại hiệp giang hồ. Vừa phát giác ông liền vung chưởng đánh ra, chặn ngay lối đi của kẻ ấy. Phải biết nội lực của ông ta rất thâm hậu, chưởng lực mạnh mẽ, vậy mà kẻ ấy thoát khỏi luồng chưởng phong của Khất Tiên dễ dàng, phút chốc đã mất dạng.

Thanh Thu đang bận lo đấu với Tử Thu, nghe tiếng quát của Khất Tiên, biết ngay có sự gì xảy ra, nhanh nhẹn lui lại nhìn, nhưng đã thấy trung niên thư sinh cặp Cừu Cốc đã chạy khá xa. Nàng bất kể Lữ Tử Thu đang có mặt, vội tung mình đuổi theo.

Khất Tiên đưa tay điểm mặt Lữ Tử Thu hằm hằm nói:

– Lão ăn mày này không có thì giờ để hầu tiếp người. Sau nay chúng ta sẽ đấu một trận cho hả.

Không chờ Lữ Tử Thu có phản ứng gì, ông liền tung mình đi mất.

Lữ Tử Thu vẫn gương mặt lạnh lùng, hừ một tiếng rồi cất bước ra đi.

Một ngôi nhà lụp xụp trong nghĩa địa, vì lâu ngày chẳng có quét dọn, nên rác rưởi bụi bặm khắp nơi. Những con đom đóm chớp nháy trên mả hoang, những tiếng kêu bi thương của chim cú tại thành một cảnh tượng buồn bã thê lương.

Bấy giờ vào lối canh ba, đột nhiên có một bóng người tay cặp một cậu bé, chạy nhanh vào ngôi nhà giữ mộ ấy. Đó chính là chàng trung niên bịt mặt cùng Cừu Cốc vậy.

Chàng trung niên bịt mặt đem Cừu Cốc đặt xuống một cái bàn, đoạn dùng hai tay nâng đầu chàng lên nhìn đăm đăm vào mặt. Trung niên thư sinh bỗng thốt ra một tiếng thở dài, cúi đầu hôn hai bên má Cừu Cốc, rồi thò tay vào áo lấy ra một mảnh giấy cùng cây bút, viết gấp rút vài chữ. Sau khi đặt mảnh giấy dưới lưng của Cừu Cốc, chàng trung niên thư sinh đập nhẹ hai cái vào mình Cừu Cốc đoạn tung mình ra đi.

Thời gian chẳng bao lâu, Cừu Cốc dần dần tỉnh dậy. Chàng liền nhảy xuống bàn, kinh ngạc nói:

– Tại sao ta lại ở đây?

Bỗng chàng thấy người rớt xuống một mảnh giấy, chàng nhặt lên đem ra ánh trăng soi, thấy đề mấy hàng chữ:

– Hải nhi, kẻ ấy không phải là cha con. Con chớ nên để cho y lợi dụng gạt gẫm. Lão ăn mày là người tốt, con có thể gần gũi được.

– Đan thư con tạm gửi nơi đây, sau này cần phải chú ý lắm mới được. Chúng ta tạm thời chưa tiện gặp nhau, mong con nên tự lo lấy.

Cừu Cốc lật qua lật lại mảnh giấy, cũng không sao tìm được chữ ký của người

này. Chàng lẩm bẩm nói:

– Trừ cha mẹ ta ra, ta không còn người thân thuộc nào cả, vậy người này là ai kia?

Cừu Cốc tuy biết người này không có ác ý với mình, nhưng Đan thư đã bị lấy đi, chàng không khỏi lo rầu. Đứng trước nghĩa địa suy nghĩ giây lát, chàng chỉ nhớ mang máng là lúc nãy bị cha chàng điểm vào huyệt mê, nhưng không hiểu sao lại đến đây. Nếu bảo rằng cha ta đem đến thì đâu có mấy chữ viết trên giấy: Người ấy không phải là cha con. Nghĩ đi nghĩ lại, chàng cũng không thể tìm ra câu trả lời. Chỉ thở dài chán nản, từ từ bước ra khỏi nghĩa trang.

Bỗng nhiên chàng nghe trong căn nhà lụp xụp khi nãy có tiếng thở dài vọng ra. Chàng thất kinh đứng dừng lại núp sang bên tả, lại nghe tiếng thở dài thứ hai vọng đến.

Chàng thâm sợ hãi tự hỏi:

– Chẳng lẽ trong ấy lại có quỷ quái sao?

Tuy không tin có ma nhưng đứng trước cảnh nghĩa địa hoang vắng khiến chàng không khỏi lạnh người. Chàng định cất bước ra đi, lại nghĩ trong người có sẵn võ công tuyệt kỹ, thêm vào là cây thần kiếm bên hông, chẳng lẽ vì tiếng thở ra ấy mà sợ chạy sao?

Chàng liền nhẹ nhàng bước tiến lại bên góc nhà, ngồi chờ xem động tĩnh. Phút chốc bỗng có tiếng khua động nơi chiếc bàn mà chàng đã nằm khi nãy, rồi chiếc bàn từ từ di động, để lộ một miệng hang tối đen. Từ trong miệng hang vụt chiếu ra hai ánh sáng xanh. Một bóng đen vụt như tên bắn thoát ra khỏi hang phi nhanh ra cửa.

Bóng đen ấy ra đứng trước cửa, ngược mặt nhìn trời rồi bỗng rú lên một tiếng long trời lở đất, khiến cho cát bụi trên trần nhà đều tung bay mù mịt, đủ hiểu nội lực của bóng đen này thâm hậu dị thường.

Dưới ánh trăng mờ, Cừu Cốc từ xa nhìn thấy hình dạng của bóng đen trông mờ mờ ảo ảo. Gương mặt trắng nhợt như thầy ma, mình mặc hắc bào tóc chấm vai, đôi tay dài thườn thượt, hai chân hình như không thể co giãn được, cứ tung người nhảy đi nhảy lại.

Bỗng vụt một cái bóng đen nhảy lên trên cây, hai tay giơ lên chụp một cái, một con chim mèo đã bị chụp trúng. Bóng đen lại rơi mình xuống đất, dùng hết sức lực thổi ra một hơi thật mạnh, lông trên mình chim cú bị kinh phong nhổ rụi. Bóng đen liền xé thịt con chim bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến, máu me nhều chảy ròng ròng.

– Cừu Cốc rùng mình: Người hay ma?

Ăn xong bóng đen lại rú lên một tiếng, tung mình nhảy trở vào ngôi gác mộ.

Vì mãi nhìn xem nên Cừu Cốc không kịp để ý, nên lúc bóng đen vừa vụt đến,

chàng không còn né tránh kịp nữa.

Bóng đen này hình như cũng phát giác ra có chàng, cười ré lên một tiếng, vung chưởng đánh ngay vào mặt Cừu Cốc.

Cừu Cốc đã chứng kiến thủ pháp lợi hại của người này lúc nãy bắt chim cú, nên không dám khinh thường vội lách mình né tránh.

Bóng đen thấy chụp không trúng, lập tức tung mình tấn công liên tiếp.

Cừu Cốc hoảng kinh xuất chưởng đánh trả. Chưởng phong ùn ùn thổi tới, khiến cho bóng đen trong lúc bất ngờ phải vội nhảy ra mấy trượng. Kinh phong đánh sập một cột trụ, trần nhà rớt đầy cát bụi. Bây giờ Cừu Cốc đã nhận định bóng đen là người chớ chẳng phải là ma quái nên mạnh dạn lớn tiếng:

– Đây chẳng phải là nơi động thủ, chúng ta hãy ra ngoài kia mà đấu.

Nói dứt chàng liền tung mình phi nhanh ra ngoài khoảng đất trống, bóng đen cũng theo sát bên người.

Cừu Cốc quay đầu lại cười lạnh lùng nói:

– Người là người hay quỷ? Tại hạ cùng người không thù không oán, tại sao lại hạ độc thủ như thế?

Bóng đen như không cần đếm xỉa đến lời nói của Cừu Cốc, hai tay vung ra lập tức chụp ngay vào ngực chàng. Cừu Cốc cảm thấy nơi đối phương có một hàn khí vô cùng kỳ lạ xông vào người chàng lạnh buốt thấu xương.

Cừu Cốc tức giận bóng đen không chịu nói chuyện phải quấy mà ngang nhiên xuất thủ, nên chàng cũng vận dụng tám thành công lực, giơ song chưởng tấn công ngay.

Bùng một tiếng, tám chưởng chạm nhau, Cừu Cốc phải thối lui bốn bước, còn bóng đen thì đánh hự một tiếng và lảo đảo lùi lại năm bước.

Bóng đen nào chịu thôi, như con hổ dữ tung mình nhảy lên cao song chưởng vung ra búa ngay xuống đầu Cừu Cốc.

Cũng may Cừu Cốc đã được luyện tập từ bé thêm vào được uổng linh dược, thấy tình thế như vậy không còn nường tay được nữa. Một đạo hồng quang như chớp từ tay chàng bắn ra. Một tiếng thét rợn người bóng đen liền té nhào xuống đất.

Đây là lần đầu tiên Cừu Cốc đem Dung Kim Chỉ công ra áp dụng với kẻ địch. Sau khi hạ được địch thủ, chàng liền nhảy đến bên người đó định coi xem thương thế ra sao?

Nhưng bóng đen tưởng chàng cố tâm hạ sát lập tức đứng dậy quát:

– Dừng lại ta có lời muốn nói!

Cừu Cốc dừng bước ngạc nhiên hỏi:

– Người cũng biết nói chuyện nữa sao?

Bóng đen trầm giọng nói:

– Lão phu tiềm cư nơi nghĩa địa này đã được mười mấy năm. Chưa từng nói chuyện với ai, nay là lần đầu tiên mở miệng nói với người đấy.

– Tại hạ với người không thù không oán, tại sao vừa gặp nhau đã ra tay hạ độc thủ vậy?

– Bởi mặt người giống một người mà ta muốn giết, nên vừa thấy mặt là ta định giết ngay.

– Người mà người muốn giết là ai thế?

– Phong Lưu Nhu Hiệp Lữ Tử Thu.

Cừu Cốc thất kinh:

– Người và người tại sao lại kết thâm thù đại hận đến thế?

– Y đã đoạt người yêu của ta.

– Người quen biết với Vân Hà Tiên Tử Dương Dung Thường sao?

Bóng đen lắc đầu:

– Người mà ta muốn nói không phải là Vân Hà Tiên Tử.

Cừu Cốc thở ra nhẹ nhõm:

– Nói vậy người đã trách lầm người. Phong Lưu Nhu Hiệp sớm đã kết hôn với Vân Hà Tiên Tử và sớm đã có con. Người không hề yêu một người con gái nào khác cả.

Bóng đen ấy buông ra tiếng thở dài như bán tín bán nghi. Ông ta nói:

– Việc cu thôi dẹp sang bên. Giờ ta nhờ người một việc chẳng hay người có ưng thuận không?

Cừu Cốc khẳng khái:

– Chỉ cần ta có năng lực giúp được, là ta sẽ không từ chối.

Bóng đen tiến tới hai bước ôn tồn nói:

– Người có thể thấy rõ, đôi chân ta đã bị tàn phế.

– Vâng. Tại hạ đã phát giác ra ngay từ lúc đầu.

– Thật ra là ta bị tẩu hỏa nhập ma nên các đường máu không thông xuống dưới đấy thôi.

– Tiếc rằng tại hạ không biết về y thuật, nếu không tại hạ cũng sẽ tận lực giúp đỡ đôi phần.

– Chớ từ chối. Chỉ cần người ưng thuận thì có thể giúp ta được.

– Giúp người là một việc đáng làm. Nếu quả tại hạ làm được, hẳn nhiên ưng

thuận ngay.

– Nói thật cho người rõ, ta vì mãi luyện Huyền Âm Chân Kinh nên vào ở ngôi nhà gác mộ này. Vì vô ý để tâm thần phân tán nên ta bị tẩu hỏa nhập ma. Muốn chữa cho hai chân cử động lại như thường thì cần có một thuần dương chân khí đả thông. Khi nãy người sử dụng chỉ công đánh ta, mặc dù ta đã giở Huyền âm hộ thân cũng vẫn bị người đánh bại. Nên ta biết thuần dương của người cực mạnh, có thể giúp ta đả thông huyết mạch được.

Cừu Cốc khảng khái:

– Đáng lẽ tại hạ có rất nhiều việc phải làm xong người đã nhờ, thì tại hạ sẽ giúp người trong đêm nay.

– Lỗi chữa trị này cần phải tiêu hao nhiều sức lực lắm. Người nên nghỉ kỹ lại, Nam Ôn Sát này lâu nay ân oán rất phân minh, nếu ta được lành mạnh sẽ tận lực trả ơn người.

– Đừng nói đến ơn nghĩa làm gì, giờ người cần tại hạ phải làm gì thì nói nhanh đi.

Nam Ôn Sát thấy chàng thật tình nên vui vẻ nói:

– Vậy ta nên vào nhà gác mộ trước rồi sẽ nói chuyện sau.

Hai người song song phi nhanh vào nhà gác. Nam Ôn Sát liền chỉ cách chữa thương thế cho Cừu Cốc rõ. Chàng liền dùng hai bàn tay dán chặt vào lưng Nam Ôn Sát, vận hết thuần dương chân khí đẩy sức nóng cuộn cuộn vào người ông ta.

Nam Ôn Sát vội vận công tiếp nhận. ông ta cảm thấy một luồng sức nóng mạnh mẽ vô kể từ từ xâm nhập khắp chân thân. Ông thầm kinh sợ cho nội lực thâm hậu của gã thiếu niên này.

Như thế kéo dài độ nửa tiếng đồng hồ, nhưng các huyết mạch truyền xuống dưới chân cũng chưa thấy đã được đả thông. Trái lại Cừu Cốc cũng đã cảm thấy hết sức lực. Chàng từ từ thu hồi song chưởng, thở dài thất vọng.

Nam Ôn Sát quay lại nhìn chàng an ủi:

– Cậu bé, cậu chớ nên khó chịu, đây là tại ý trời chứ không phải nội lực của cậu không đủ đâu. A! Giờ đây nếu được một chút linh dược giúp sức, chắc là có hy vọng.

Cừu Cốc vui mừng nói:

– Thật vậy sao?

Lập tức chàng thò tay vào áo lấy lọ Long Hồ Cửu Hoàn Đan trút ra một viên trao cho Nam Ôn Sát nói:

Linh dược này công hiệu vô cùng, người uống vào đi, lát nữa chúng ta lại thử xem.

Nam Ôn Sát tiếp lấy viên thuốc đưa lên mũi ngửi, bỗng vui vẻ buột miệng khen:

- Đã có linh đơn tiên phẩm này, còn sợ gì bệnh chẳng chữa khỏi.
- Người nhận biết thuốc này sao?
- Biết thì không biết nhưng cứ theo mùi vị thì nhất định phải có vị thuốc quý Thiên niên hà thủ ô trong ấy.

Cừu Cốc thăm phục sự thấy xa hiểu rộng của vị tiền bối này, nhưng chàng nhất định không thể thổ lộ danh được Long hổ cứu hoàn đan cho y biết.

Nam Ôn Sát uống thuốc xong độ một khắc thời gian, hai người lại bắt đầu thi hành cách chữa thương. Lần này không những huyết mạch dưới hai chân đã được lưu thông ngay cả nội lực của Nam Ôn Sát cũng đã gia tăng gấp bội.

Nam Ôn Sát liền đứng phắt dậy cười lớn nói:

– Ta cứ tưởng không còn hy vọng tái xuất giang hồ nữa, dè đâu hôm nay lại được gặp cứu tinh.

Cừu Cốc cũng vui vẻ đứng dậy, chàng thấy người này tóc để bù xù, gương mặt hốc hác, nhưng có biết đâu lại là nhân vật cừ khôi trong chốn võ lâm trước đây mười mấy năm.

Nam Ôn Sát quá xúc động, đưa hai bàn tay to lớn ra nắm chặt lấy tay Cừu Cốc nói:

– Sở dĩ ngu huynh được như thế này cũng nhờ nơi cậu cả. Ta có ước nguyện từ trước nên từ nay về sau ta sẽ tận lực giúp cậu trong ba năm, dù cho ta có đạp lửa nằm gai cũng vui lòng.

Cừu Cốc vội vã chối từ:

- Tiền bối chớ nói chi quá lời, việc nhỏ mọn ấy cần chi phải tạ ơn to lớn vậy.
- Ý ta đã quyết, cậu chớ nên chối từ.

Cừu Cốc biết vị giang hồ hào khách này tánh rất cương nghị, hơn nữa giờ đây chàng đang thế cô sức yếu, nếu được vị lão giang hồ theo giúp thì còn gì quý bằng, nên chàng nói:

– Tưởng lão tiền bối cũng có công việc phải làm, đâu có phải vì tại hạ mà bỏ công việc của tiền bối sao?

Nam Ôn Sát thở dài nói:

– Không dối gì cậu, trước kia hai vợ chồng lão có sanh một đứa con trai. Nhưng vì một chút hiểu lầm, vợ lão đã bỏ nhà ra đi, lão đành gửi đứa con cho một người bạn nuôi dưỡng để rảnh tay tu luyện môn Huyền Âm Chân Kinh. Là người luyện võ chắc cậu cũng hiểu bất luận luyện môn công phu nào mà ý không được chuyên thì bị tẩu hỏa nhập ma ngay. Bởi lão cứ nghĩ đến vợ con nên phải bị tàn

phế đến ngày nay.

– Giờ thì hai chân của lão tiền bối đã được khôi phục rồi, vậy cần nên lập tức đi tìm phu nhân cùng lệnh lang thôi.

– Đứa con của lão nếu giờ còn sống thì cũng bằng vào tuổi cậu. Nhưng thôi! Sự việc đã qua rất đau lòng, thà đừng nhắc đến còn hơn.

Cừu Cốc nhìn sắc diện, biết ông ta có việc khó nói nên cũng không hỏi tới làm gì, liền sang qua việc khác nói:

– Giờ thì lão tiền bối định đi đâu?

– Không phải lúc này đã nói rồi sao? Trong ba năm lão nguyện làm một người nô dịch theo cậu, tốt hơn cậu nên cho lão rõ thân thế cùng việc cậu định làm, để lão xem có thể giúp được gì chăng?

– Tại hạ giờ đây rẫy huyết thù, cừu địch khắp nơi, công việc phải làm vô số kể.

Nói dứt, Cừu Cốc thở dài ảo não. Đôi mắt u buồn chàng từ từ thuật hết mọi việc từ nơi Phỉ thúy cốc đến giờ, nhất nhất đều kể rõ những điều ân oán cho Nam Ôn Sát nghe.

Nam Ôn Sát cười ha hả nói:

– Có việc ấy sao, theo lão thì thực hiện cũng chẳng khó mấy!

– Lão tiền bối có ý gì hay chăng?

– Việc này rất dễ. Theo tình thế của cậu thì xưa nay đều là bị động. Giờ ta cứ lật lại ván bài, lấy khách làm chủ xem sao!

– Sao gọi là lấy khách làm chủ?

– Không phải lâu nay họ đều theo dõi để ám hại cậu sao? Giờ ta cứ việc đến cửa họ trước, Thiết Kỳ Ngân Tinh giết mẹ cậu, cậu đến ngay Đường gia bảo tìm cừu thù giết cho hả dạ, đến khi họ biết kéo đến Hà giang trợ giúp thì cậu lại lén qua Xà Cốc Ma Vân Phong. Như vậy không những huyết thù đã rửa mà còn dương danh trong giới võ lâm nữa là khác.

Cừu Cốc vỗ tay reo mừng:

– Ý kiến rất hay, nợ máu trả máu, làm sao mà trách ta độc ác được!

Hai người mãi bàn chuyện với nhau mà sáng lúc nào không hay. Đến khi mặt trời đã ló dạng họ mới sức tỉnh.

Nam Ôn Sát cùng Cừu Cốc đồng bước ra khỏi nghĩa địa. Hai người phi nhanh như mũi tên, phút chốc đã ra đến đường cái quan.

Giờ này trên đại lộ đã có người qua lại, hai người mới bước đi từ từ, Cừu Cốc nhìn thấy mớ tóc rối bù trên đầu Nam Ôn Sát, chàng khẽ nói:

– Lão tiền bối lát nữa vào thị trấn, trước nhất phải mua áo quần sạch sẽ thay

đổi và tắm rửa hớt tóc lại đã.

Nam Ôn Sát cười thiếu nảo:

– Thôi khỏi cần mười mấy năm nay ai ai cũng tưởng rằng lão đã chết. Cứ để cho họ tin tưởng như vậy được rồi.

– Lão tiền bối làm chi vậy cho khổ thân xác.

– Mỗi người đều có một việc riêng khó xử. Cậu tuổi còn nhỏ nên chưa hiểu được nhiều việc trên đời này. Sau này cậu sẽ dần dần biết rõ hơn.

– Có lẽ thế.

– Từ nay chúng ta phải luôn ở bên nhau, nên đừng gọi lão là lão tiền bối nữa, mà chỉ gọi là lão Ôn, còn lão gọi lại cậu bằng tướng công vậy.

– Như vậy sao cho phải.

Bỗng lúc ấy từ xa có tiếng chân ngựa vọng tới. Một trang thiếu niên ngồi trên lưng ngựa vừa thấy Cừu Cốc đã réo to:

– Lữ huynh! Thật lâu không gặp!

Cừu Cốc nhìn kỹ thì ra là Vệ Thanh. Chàng liền vui mừng nói:

– Lâu nay bạn vẫn mạnh giỏi? Tôi thật nhớ bạn lắm.

Vệ Thanh nghe nói mỉm cười để lộ hai lúm đồng tiền trên má.

– Có thật huynh nhớ đệ chăng?

– Chẳng lẽ tại hạ lại đi nói dối huynh chăng?

Vệ Thanh cười vui vẻ phi nhanh xuống ngựa. Vừa thấy Nam Ôn Sát liền kinh ngạc hỏi:

– Người này là ai?

– Là người tại hạ vừa mới kết bạn, Ôn lão tiền bối đấy.

Vệ Thanh quay sang lễ phép gọi:

– Ôn lão tiền bối.

Nam Ôn Sát cũng gật đầu đáp lễ:

Vệ Thanh bỗng hỏi:

– Giờ hai người định đi đâu?

– Hà Giang, còn huynh?

– Đệ không nhất định đi đâu cả. Nếu không trở ngại xin cho đệ đi theo cho vui.

Cừu Cốc lắc đầu nói:

– Chuyến đi này hung hiểm vô cùng, khuyên huynh đừng nên đi thì hơn.

Vệ Thanh xúc động nói:

– Có phải đi báo thù cho bá mẫu chẳng? Như vậy đệ càng nên đi chứ!

Cừu Cốc thật tình không muốn cho người bạn quý mến này của mình phải rước lấy sự liên lụy vào thân, định ngăn cản thì Nam Ôn Sát đã nói:

– Nếu vị tướng công này muốn đi, xin tướng công cho đi càng vui.

Cừu Cốc không biết làm sao, đành phải gật đầu ưng thuận.

Khí trời càng lúc càng nóng bức, Nam Ôn Sát và Cừu Cốc nội công cao thâm nên nắng mưa không hề nao núng. Thương thay cho Vệ Thanh ướt đầm mồ hôi, mặt mày đỏ bừng. Cừu Cốc thấy vậy dừng ngựa lại nói:

– Chúng ta nên tìm nơi nào vào giải khát nghỉ ngơi một lát rồi lên đường cũng chẳng muộn.

Lúc ấy ba người đã đi qua Võ thắng quan, phía trước lại là Hà Nam Tín Dương thành, Vệ Thanh đề nghị:

– Chờ đến Tín Dương chúng ta vào uống nước nghỉ ngơi cũng được.

Nam Ôn Sát hừ một tiếng lạnh lùng nói:

– Khỏi cần đợi đến Tín Dương, trước kia có một quán trà, chúng ta vào uống cho rồi, lại còn có một trò hề sắp được xem đấy.

Cừu Cốc không biết gì cả nhìn ông đoan gật:

– Cũng được.

Vệ Thanh là người thông minh nghe Ôn sát nói thế đoán biết ông ta đã thấy gì rồi, nên cũng không phản đối.

Ba người vừa vào đến quán. Mới ngồi xuống xong đã thấy có một tốp người cũng từ ngoài bước vào, ngồi nơi bàn cách họ không xa lắm.

Vệ Thanh vốn sinh trưởng nơi võ thuật thế gia, mắt tai đều linh hoạt, mọi việc trên giang hồ đều có kinh nghiệm hơn Cừu Cốc, nên liếc mắt nhìn sơ đã hiểu bọn người này không phải kẻ tầm thường và cũng không phải là ngẫu nhiên mà tới đây.

Nơi quán trà trên đường này chỉ chuyên bán mỗi một thứ trà chén đầy nắp, nước sôi nóng cần phải chờ một thời gian cho nguội mới có thể uống được. Vệ Thanh nôn nóng nhìn chén trà đang bốc khói chau mày:

– Trời nóng mà lại uống trà nóng thật là khổ.

Nam Ôn Sát liền đẩy ly trà của ông sang bên Vệ Thanh nói:

– Cậu uống ly trà lạnh của lão đây.

Vệ Thanh không hiểu gì cả lấy tay đỡ nắp chén ra thấy quả nhiên chén trà của Nam Ôn Sát đã nguội lạnh, trên mặt lại đóng một lớp đá mỏng.

Vệ Thanh kinh dị buột miệng:

– Ủa!

Cừu Cốc thấy thế cười nói;

– Phàm trà đã mùi vị không thấy ngon, uống nóng tốt hơn.

Vừa nói chàng vừa đưa tay bưng lấy ly trà đá đem về chỗ cu, đoạn đẩy ly chàng sang trước mặt Vệ Thanh.

Vệ Thanh vội cản lại nói;

– Không! Đệ muốn uống trà đá kia.

Vệ Thanh lại cướp lấy ly trà đá của Nam Ôn Sát mà Cừu Cốc vừa đem về, đoạn giở nắp ra, bỗng thấy ly trà nóng sôi cuộn cuộn như hai ly kia, Vệ Thanh chu mỏ bức tức:

– Làm trò gì thế?

Chỉ thấy Nam Ôn Sát cùng Cừu Cốc mỉm cười, Vệ Thanh như tỉnh ngộ nói:

– Được. Hai vị sử dụng thần công trước mặt đệ. Hừ. Xem đệ này.

Nói dứt, Vệ Thanh đưa tay phất nhẹ qua mặt bàn, một làn gió thoảng lướt qua, đã khiến cho ba ly trà không còn bốc hơi nóng lên nữa.

Nam Ôn Sát cười lớn, hai tay bưng lấy ly trà uống một hơi cạn.

Ba người vừa rồi mỗi người thi triển một môn thần công khiến bọn hán tử ngồi bàn kế bên phải sợ hãi. Họ cứ nhìn lấy nhau không ai dám dấn động gì cả.

Cừu Cốc đột nhiên đứng dậy nói;

– Chúng ta đi thôi. Chạng vạng hôm nay có thể đến thành Tín Dương rồi.

Nam Ôn Sát cười lớn trả lời:

– Nơi thành Tín Dương chỉ có khách sạn Như Lai là tốt hơn cả, tối hôm nay chúng ta cứ nghỉ ở đấy.

Ba người vừa nói vừa ra đi.

Đợi cho ba người đi khuất, trong đám hán tử khi nãy có người nhỏ lùn, gương mặt hốc hác nói với đồng bọn:

– Các bạn đã nghe chưa, họ đã cho chúng ta biết địa chỉ rồi đấy.

Một hán tử trong bọn vỗ bàn đánh đập nói:

– Cũng tại người nhát gan, không cho chúng ta động thủ. Nếu không đâu để họ điều võ giương oai được.

Hán tử nhỏ lùn nói:

– Người tưởng là dễ ăn sao. Nếu bọn họ tầm thường thì làm sao công tử lại điệu hai vị hộ pháp trong cốc ra. Nói cách khác, lúc nãy người không thấy họ chơi

trò thi triển công phu ấy sao? Chung trà nóng bỗng biến thành nước đá, rồi lại từ nước đá biến thành nóng bỏng, nếu công lực không thâm hậu há làm được như vậy sao?

Hán tử to lớn nghe nói cứng họng không dám cãi nữa, có lẽ người nhỏ lùn này là anh cả trong đám nên dịu giọng nói:

– Cũng may chúng ta đã biết được địa chỉ nhất định của họ rồi. Chỉ cần mau về báo cho công tử hay là bốn phận của chúng ta đã hoàn thành.

Chúng liền đứng dậy đi ra khỏi quán trà, tiến vội về hướng khác.

Nói về Cừu Cốc, Vệ Thanh cùng Nam Ôn Sát sau khi ra khỏi quán trà nhắm hướng Tín Dương thành tiến bước. Dọc đường Vệ Thanh cười nói:

– Bọn chuột nhắt vậy mà cũng đến tìm chúng ta. Thật không biết tự lượng tư nào.

Nam Ôn Sát nói:

– Có lẽ sau họ còn có bọn nguy hiểm hơn.

Vệ Thanh như nhớ ra điều gì nói:

– Đúng rồi, chúng là bộ hạ của Thiên độc cốc chẳng sai.

Cừu Cốc nhíu mày lắm bầm:

– Nghi Ngọc Thông công tử cũng tức cười. Vô cớ lại tra hỏi tại hạ nơi hạ lạc của Hàn cô nương, tại hạ nào có gặp qua nàng đâu?

– Nàng là vị hôn thê của huynh, tự nhiên phải tìm hỏi huynh chứ sao?

Cừu Cốc cười nói:

– Nhưng đệ đã cùng nàng hủy hôn rồi kia mà?

– Theo ý huynh thì cuộc hủy hôn ấy đã coi như xong rồi sao?

– Đương nhiên là vậy. Song đệ cũng cảm thấy có điều hổ thẹn với Hàn cô nương.

– Theo đệ biết thì Hàn cô nương vẫn một lòng yêu huynh đấy.

Không hiểu sao nói đến câu này mặt Vệ Thanh bỗng đỏ bừng, đưa mắt bên lên nhìn Cừu Cốc. Cũng may chàng đang cho ngựa tiến bước nên không hề chú ý đến sắc diện ấy.

Khi ba người đi ngang qua một cụm núi, đến một rừng cây, bỗng sau núi xuất hiện một đám người chặn ngay đường đi của họ.

o O o